

"יריעות שלמה" נכתב על ידי ר' יהודה הלוי (בשיר יש אקרוסטיקון—יהודה--שזה שמו).
בישר גם יש חרוז מבריח בצליל "דר".

בשיר הזה יש תיקבולת, בין "קדר" בפתחה של הבית הראשון ו"קדר" בסוגר של הבית האחרון, ובין "קדר" בסוגר של הבית הראשון ו"קדר" בבית האחרון.

יריעות שלמה, איך בתוך אהלי קדר // שניתם ולא תאר עליכם ולא הדר

"יריעות שלמה" הם הקירות שבנה שלמה—בית המקדש. המשורר מדבר אליהם. הוא שואל שאלה רטורית: איך איבדתם את היופי שלהם תחת שלטון מוסלמי?!

יריעות שלמה—שיבוץ, הם קירות בהמ"ק
איך בתוך...—שאלה רטורית
כל הבית—האנשה (המשורר מדבר לקירות)

המונים אשר שכנו לפנים בתוכנו // חרבות עזבונו ופרץ בלי נגדר

הקירות עונים למשורר ואומרים לו שהמונים שבעבר גרו בתוכם—בנ"י—עזבו אותם (אז אין מישהו לדאוג על יופים ולתקן אותם).

המונים, לפנים—חרוז פנימי
שכנו, בתוכנו, עזבונו—חרוז פנימי
כל הבית—האנשה (המשורר מדבר לקירות)

והלכו כלי קדש בגולה והיו חול // ואין תשאלו הדר לשושן בתוך דרדר

הקירות ממשיכים לענות. "כלי קדש" הם הכלים של בהמ"ק, שנלקחו לגלות. הם גם שואלים שאלה רטורית—איך יכולים לצפות ששושן יהיה יפה כשהיא גודלת בין קוצים? זה דימוי: הקירית הן השושן, והערבים ששולטים עליהם הם הדרדר.

קדש, חול—ניגוד
ואין—חופש פיוטי. צריך להיות "ואיך"
ואין תשאלו הדר לשושן בתוך דרדר—שאלה רטורית
ואין תשאלו הדר לשושן בתוך דרדר—דימוי. הקירית הן השושן, והערבים ששולטים עליהם הם הדרדר

דחויי שכניהם, דרושי אדוניהם // לכלם בשם יקרא ואיש לא יהי נעדר

הקירות ממשיכים לענות, ומדברים על בנ"י. הם אומרים שהשכנים דוחפים אותם, אבל שהאדון שלהם—ה'—מחפש אותם. הוא קורא לכל אחד בשם שלו, ולא זוכר אף אחד.

שכניהם, אדוניהם—ניגוד
שכניהם, אדוניהם—חרוז פנימי
דחויי שכניהם, דרושי אדוניהם—חופש פיוטי
לכלם, ואיש—ניגוד
לכלם בשם יקרא ואיש לא יהי נעדר—

הדרם כראשונה ישובב באחרונה // ויאיר כאור שבעה מאורם אשר קדר.

כאן המשורר מדבר על הקירות. הוא אומר שהיפיות הפיזי והרוחני של הקירות יחזור כעתיד, ואפילו יהיה אור אותם מאשר היה פעם.

כראשונה, באחרונה—חרוז פנימי
בראשונה, באחרונה—ניגוד
ישובב—חופש פיוטי (צריך להיות ישוב)
ויאיר כאור שבעה—שיבוץ לאור של ששית ימי בראשית, שהוא אור רוחני.
קדר, קדר—צימוד. בבית הראשון, קדר זה "שלטון מוסלמי". כאן, קדר זה "אור יותר מאשר שהיה פעם".